

forlags Vedtagelse. Bankernes Indflydelse øges i samme Grad, som Muligheden for at faa Forslaget gennemført svinder bort. Det er i Øjeblikket Bankerne, der rationerer Valutaen, og de bestemmer som Følge deraf, hvilke Varer der skal kunne købes i Udlandet. Forholdet er altsaa dette, at Lovforslaget i Virkeligheden berøver Bankerne en Del af den Myndighed og Magt, de har i Øjeblikket. Jeg vil heller ikke være med til at give Bankerne nogen Art af Myndighed, naar Talen er om at indføre Varer. Bankerne skal stille Valuta til Raadighed for den Institution, der skønner over, hvilke Varer der skal indføres. Bankerne ønsker ganske sikkert heller ikke at faa hverken den Magt, der er forbundet med at bestemme, hvad der skal indføres, eller det Ansvar, der er forbundet dermed. Der bliver sagt, at Bankerne maaske vil træffe saadanne Foranstaltninger, at Landbruget ikke kan faa de nødvendige Raavarer. Jeg tror, at man straks fra alle Sider vil være enig om at erklære, at der ikke kan være Tale om at lægge Landbruget eller — forsaavidt det overhovedet er gørligt at faa Varer ind i Landet — nogen fornuftig Virksomhed Hindringer i Vejen for at faa de fornødne Raamaterialer. Det er blevet sagt, at man skulde nøjes med at angive, hvilke Varer der ikke maatte komme ind, med andre Ord udstede et virkeligt Indførselsforbud for visse Varer. Jeg har allerede sagt, at det lader sig ikke gøre i en Udstrækning, der har nogen Betydning i denne Forbindelse. Man kan selvfølgelig nævne enkelte Varegrupper og sige: De maa ikke komme ind i Landet, men det skal nok vise sig, at ad den Vej kan man ikke naa frem til det Resultat, man nødvendigvis maa naa til. Man kunde gaa en anden Vej, og det var jo muligt, at denne kunde tilfredsstillende de Erhverv, der føler sig truede ved Lovforslaget paa den Maade, at de ikke skulde kunne faa de Varer, de har Brug for i deres Fabrikation. Man kunde meget vel paa Forhaand sige, at de og de Varers Indførsel maa der overhovedet ikke træffes Foranstaltninger imod: Foderstoffer, Foderkager, Majs, Fosforgødning, Kaligødning, Salpeter o. s. v. Jeg skal ikke indvende noget imod, at man træffer en saadan Ordning. Jeg kan ikke indse, at der skulde være nogen Fare i Almindelighed ved fortsat at tillade fri Indførsel af disse Varer, idet der ingen Udsigt er til, at man vil spekulere med dem, at man vil købe mere af dem, end der vil være Brug for.

Saa har man sagt, at Loven vilde kunne komme til at virke som en Beskyttelse for Industrien. Dette er rigtigt, hvis man ikke træffer andre Foranstaltninger end dem, der er forbundne med at afvise en Vare, der ønskes indført. Men ingen kan jo heller tænke sig den Mulighed at blive staaende ved dette. Man maa selvfølgelig føre Kontrol med Priserne, føre Kontrol med, at de Varer, der produceres her i Landet, og som direkte eller indirekte skal bruges som Erstatning for de Varer, der holdes ude, ikke skrues op i en unødigt høj Pris.

Der er klaget over, at der ikke kunde blive Ensartethed i Afgørelserne. Jeg tror, det var det ærede Medlem, der talte for det konservative Folkeparti (Pitzner), som sagde, at tilfældige Forhold vilde spille med ind, man kunde ikke overkomme Arbejdet. Ja, der er ingen Grund til at afvise den Mulighed, at en Afgørelse, der træffes i Dag, kan være mindre heldig end en, der træffes i Morgen. I et saa omfattende og vigtigt Spørgsmaal som dette vil der altid være tilfældige Afgørelser, Afgørelser, om hvis Betimelighed der kan diskuteres. Men man undlader dog ikke at træffe Foranstaltninger, fordi man ikke er i Stand til at udøve fuld Retfærdighed i alle Forhold. Det opnaas jo overhovedet ikke, hvor der er Tale om menneskelig Gerning. Men jeg nærer paa den anden Side ingen Tvivl om, at det er muligt at træffe Afgørelserne saaledes, at de som Helhed betragtet vil være af den Beskaffenhed, at der ingen skellig Grund er til at rejse Klagemaal imod dem.

Maa jeg dernæst gøre et Par Bemærkninger til det Medlem, der talte paa det radikale Partis Vegne, det ærede Medlem fra Bogense (Gunnar Fog-Petersen). Han anførte til Støtte for sin Opfattelse af Forholdene, at der ogsaa før Krigen var Handelsunderbalance, og at de Tal, vi nu staaar overfor, ikke var mere forfærdende for os end Tallene fra Aarene før Krigen. Men dette maa bero paa en Misforstaaelse. Det er aldeles givet, at der i 1919 var en Handelsunderbalance paa 1 600 Mill. Kr., og at denne Handelsunderbalance ikke kan dækkes ved Tjenesteydelser eller ved Handelsavance. Den Handelsunderbalance paa, efter alt at dømme, mindst $\frac{3}{4}$ Milliard Kroner, der vil komme i 1920, er absolut. Ved Udregningen af den har man taget absolut alt i Betragtning, hvad der kan tjenes ved Skibsfart og Handel. Men den Handelsunderbalance, man har staaet overfor i Aarene før Krigen, var en almindelig Vare-